

Střelec

a

most

Střelec

chvilkový výboj

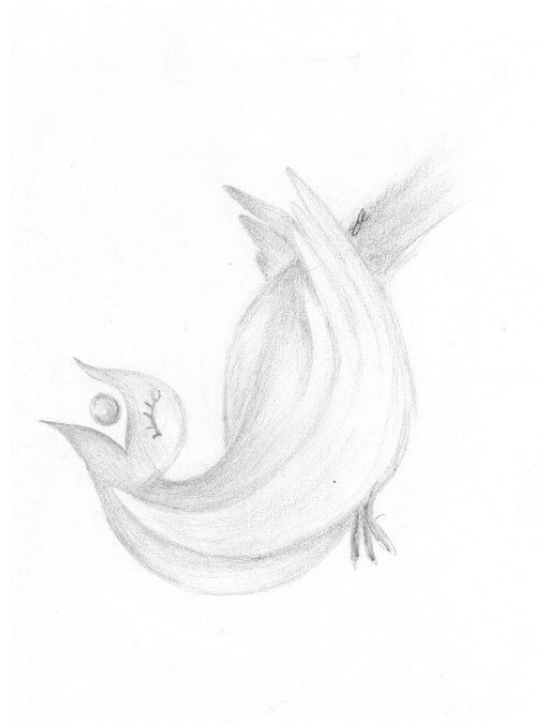
Nastal čas
naplnit všechna přece vzetí
proměnit okovy
v trpké víno
bez příkras
zahodit řece smetí
výkřikem obnovy
se přímo prodrat
štěrkem
k podloží
podkovy zakrýt rohoží
a šperkem bude příboj...

Naplno rozhoří
černé terče
za sklem se vynoří
chvilkový výboj
střelce

štěpím se

štěpím se
pro svou touhu
vidět tvé oči rozesmáté
tak jako špalek pod sekyrou puká
i moje ruka
přestala hladit po vlasech
a rudou šmouhu
po napjatém hrdle kreslí

usnula v jeslích
ještě před porodem
slova
před prvním velkým schodem
sám sebe kovář ková
pod plátem ostří
měkké jádro schová
mé první
miluji tě
umřelo ještě jako dítě
ve mně

pes pod kamenem

halda hlušiny
za Paskovem
zarůstá zvolna zelená
a bílou
ze sna hluchými
slovy
odpověď
sluší mi strom
nebo zem?
ta krusta zevnitř usedá
a hlinou
pes tam obalený
hlasitě štěká
otázku
kámen
či sníh?

(pramen čistí
jeho ulámané drápky)

hovory acu stice

Podzimy nastrádané
po kapsách zimníku
vrší se s listím do korun
tak jako živý plamen
zasáhl
vyrostl z plamínku
králové v písniích
svoje dekorum
vystaví na hranici
slov
a šašek - filozof
chechtá se do rukávů dní
kdo tady zní

kdo tady zní?

VI VAT

dlaždice, sklo a keramika
na stěně freska
nenaříká
na sklínce zlom
a v pění deska
nezasychá
od límce
trhlina
do podsvětí
světnice svatých
po staletí
objímá myšlenkami
odnímá
myšlenka
mi
dlaždice, střep a rétorika
kostěný sklep mi tleská

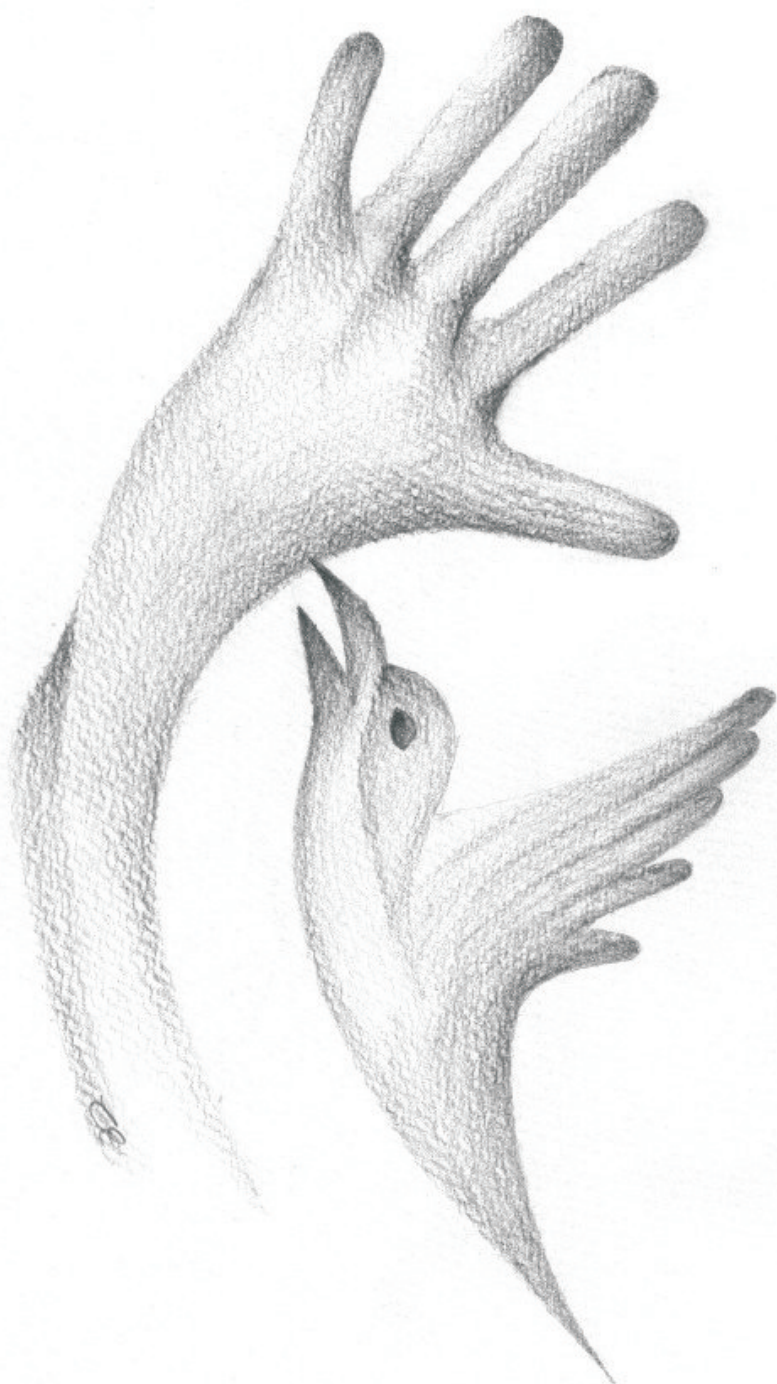
VIVAT! RES PUBLICA

Rej mrtvých vitamínů

Plastikový skřítek
za skříní
klepe do zdi
drápy jsou z hypernovy
a zvuky od kopýtek
ke sviním přicházejí
umělí drozdi
v parapetu
kývají hlavou
sem a tam
sematam
a pod postelí něco chodí

v rozbité lodi
na bufetu
houpám se tam
houpá se trám
hloupá
sem a tam
sematam

ne
nejsem oběšený
jsem jenom klam
jsem jedno
klaun
jsem jenom klam

co když...
se nepodaří
za čím jsem se snažil
co když
poprvé
dám celého sebe
a je to pryč
vítr si ještě hraje s drakem
barevný míč
udělá piruetu
a je to pryč
květina po odkvětu...

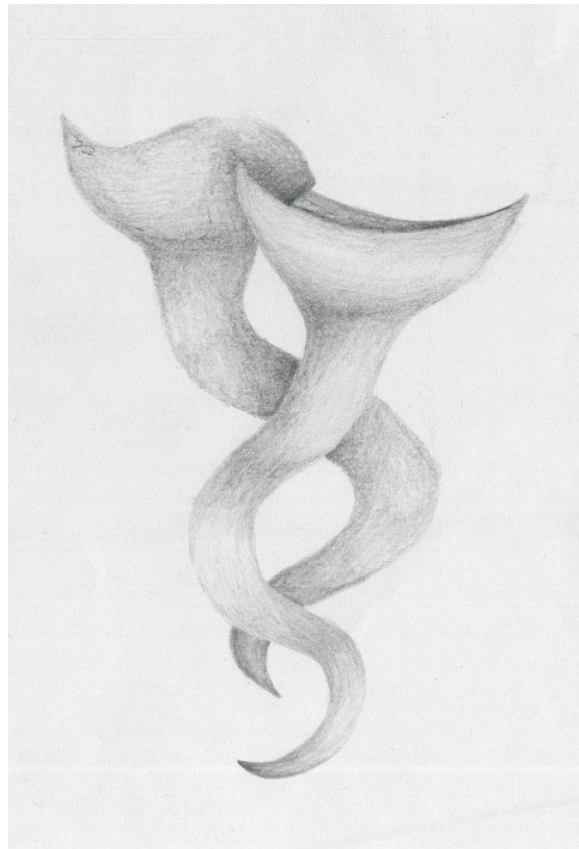
obličej - leporelo

...ono to přebolelo
od oka ke rtu
nová vráska
obličej - leporelo
co slouží světu
za maňáska
a uvnitř Anachronós
srdcem se poměřuje
bez konce listů lomož
když v očích víchř duje
a víchy ohně běží
ledovým polem sluje

Concierto I & V H

(... koncert pro I & V H)

nad vůní opuncie
/zelená, zelená/
kamení trny
myje
a okno míří
kdovíkam
praská tu dřevo
hoří trám
voskový převor
přemítá
nad vůní opuncie
/skloněná, skloněná/
myšlenka
hlava
hluboké oči
svíčka tu poblíkává
klenutí tvoří
mává
křídly per

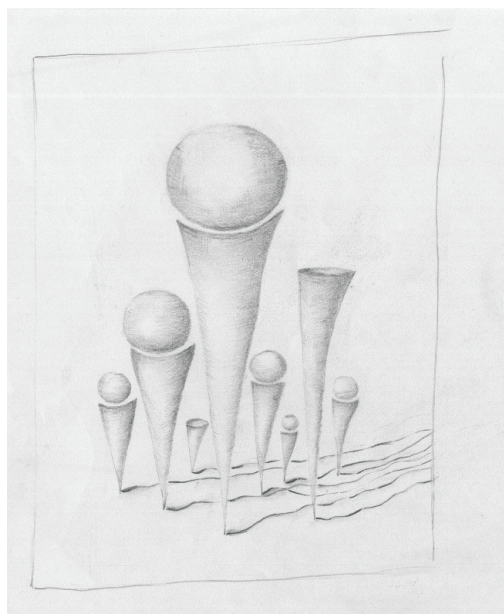

Most

jino vat kosti

kosti
vystupují ze hřbetu
zaťaté ruky
a šepot
výdechem zezadu
z neviditelných úst
je tma
zubatý úsměv
zimních sluncí
je pryč
hřejivá tma
jen nohy ještě váží
jen nohy ještě mrazí
jinovatka
na hliněných šlépějích

už ne

normalita

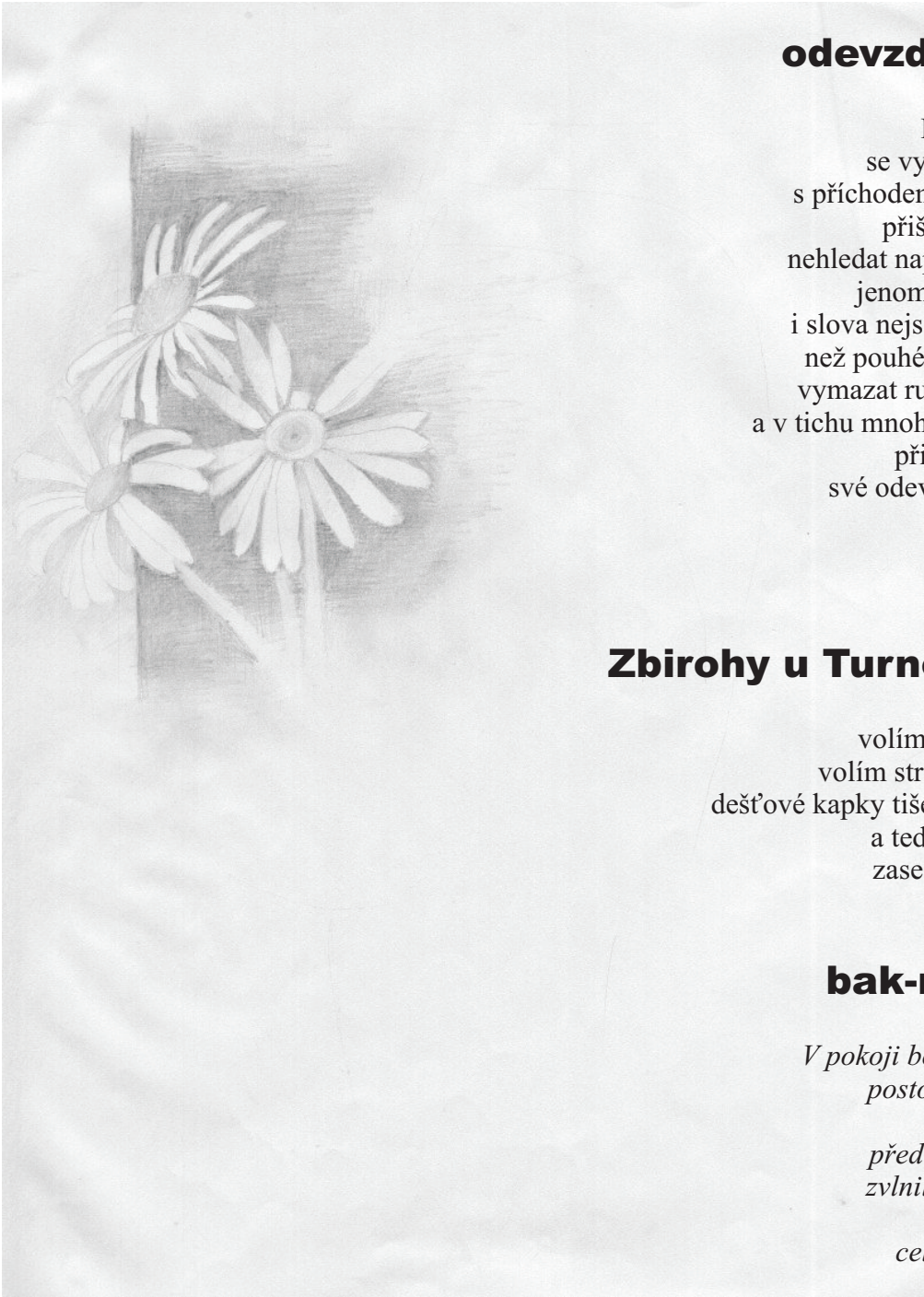
chvějí se
světla nad obzorem
a zvony kolem
ptají se
kolik je norem pro svobodu
kolik je forem
jak svázat vodu

smotky na obličej

na hřbetu ruky
samet z fialek
a kapka čaje
jako lék
chladí
mezi rty
na dotek

zametů zvuky
na med včel povídalek
vždyť taky zraje
hladí
mezírky
kde můj smotek člověka
nastavuje tvář

odevzdání

Bolest
se vytratila
s příchodem noci
přišla síla
nehledat naplnění
jenom dlaní
i slova nejsou víc
než pouhé zdání
vymazat rub i líc
a v tichu mnoha svíc
přijmout
své odevzdání

Zbirohy u Turnova

volím skály
volím stromy...
dešťové kapky tiše stály
a teď už....
zase zvoní

bak-mei

*V pokoji borovic
postojí vítr
sic
před chvílí
zvlnil střed
obilí
celý svět*

v řece tvých očí

Má báseň je můj podpis, pane
má dáseň, obrys, zuby vylámané
a přece hoříš
a ona plane

Obrazy jiných pravd

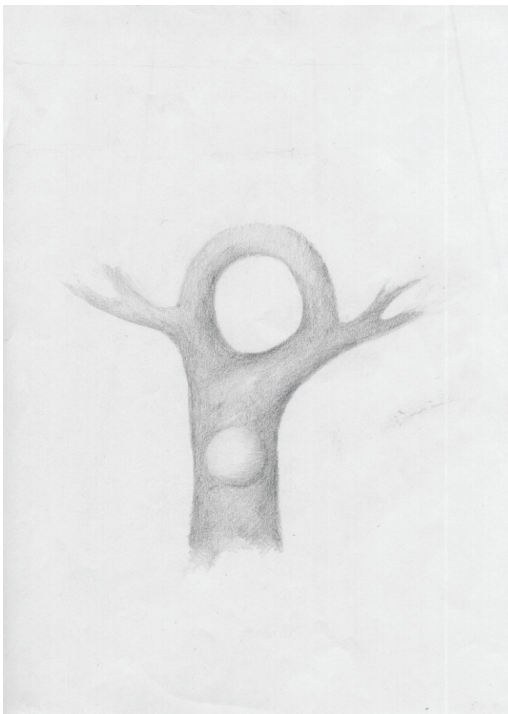
Obrazy jiných pravd
sunuté rovnoběžkou slova
prochází provazy vražd
klenuté obloukem mnoha cílů
v hlubině hlavy čerpám sílu
pozvednout stavy
nad hladinu
život je tmavý
jeho hlínu
poslouchám prsty svého stínu
a jako obraz mezi roky
plynu

wodan

*procházím
ruce po kotníky v prachu
za nohu zavěšený
zpola nad
a zpola v zemi
jediným okem otevřený
vnitřní svět
vstřebává
malé změny ve smíru
a zatím
žluté kmeny
z papíru
prorůstají
do vlasů*

Tortura Infinita

zrcadlo
za dveřmi
mění
barvy
pění
malby
...
hoří
růže
na zdech
v moři
na rtech

Stopy mechanických zvířat

Hluboko
v saxofonu
k
říčí osamělé zvíře

Hluboko
v srdci zlomu
p
líci si dechem
hryže

Hluboko
v těle zvonu
vibruje
zrnko
rýže

pozdravy slunci

ráno
pozdravím hvězdu
celým sebou
a
pak se rozehřeju

málo
kuliček sněhu
spadáných
u vjezdu
šlépějí
potkává moje řasy

dávno
vyprávím břehům
o dlaních
co nesmějí
protkávat tvoje vlasy

přecitlivělý

kůže
mých myšlenek
hluboko narušená
úder slova
chvění
uvnitř i navenek
co hudba, žena
rozezněla
voda je tichá
při podzimu
s květem se do kalicha
pevně svinu

malinký zlom

(Šelem Hebet)

spojené dlaně
nad čelem
srdcem
odkvétají
dvě plaché laně
dvě oči
šerem
přelétají

první sníh

Kontury světla
v údolí
hvězda
když kráčí
o holi
ztratit se v mracích
nebolí

Vidím se skrze cihly
obličej
prve zjihlý
zase ztratil tvar
v odlesku na hladině
s nocí se rozplývám

